

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/98/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7220201800
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7220201800.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: T. L. U., M. X.X.XXXX, Q. F. B., B. XXX/XX, právne zastúpeného JUDr. Ladislavom Miklošom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Vodná 6, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 1. júna 2021 sp. zn. 9C/35/2020

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 1. júna 2021, č.k. 9C/35/2020-160.

Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 1. júna 2021 č.k. 9C/35/2020-160 žalobu zamietol (výrok I.) a vyslovil, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe podanej na súde dňa 28.2.2020, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplata sumy 20 000 € a náhrady trov konania. V žalobe uviedol, že uznesením vyšetrovateľa PZ zo dňa 22.7.2013 mu bolo vznesené obvinenie pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia spáchaný formou spolupáchateľstva. Dňa 23.7.2013 o 6.15 hod. bol v mieste jeho bydliska obmedzený na osobnej slobode a bol predvedený na výsluch do Bratislavy. Následne bol rozhodnutím vyšetrovateľa zadržaný. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ktoré mu bolo oznámené dňa 23.7.2013 podal sťažnosť, ktorá bola prokurátorom dňa 24.7.2013 zamietnutá. Dňa 24.7.2013 podal prokurátor návrh na jeho vzatie do väzby, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením sudcu pre prípravné konanie dňa 25.7.2013. Proti uzneseniu o vzatí do väzby podal sťažnosť, na základe ktorej uznesením zo dňa 20.8.2013 bolo rozhodnuté o zrušení napadnutého uznesenia a jeho prepustení na slobodu. Dňa 6.8.2014 bola na jeho osobu podaná obžaloba pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia spáchaného formou spolupáchateľstva. Uznesením súdu zo dňa 27.6.2016 bolo trestné stíhanie zastavené nakoľko je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné konanie a ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 3.9.2016. Celé trestné stíhanie jeho osoby bolo sprevádzané celým radom nezákonnosti a porušovania Trestného poriadku. Po vznesení obvinenia bolo odopreté, a to až do 22.8.2013, jeho právnenému zástupcovi nazrieť do spisu. Vyšetrovateľ PZ mu najskôr zamietol návštevu jeho najbližších príbuzných, následne mu ju povolil len čiastočne v čase, kedy objektívne nebolo možné informovať príbuzných. Zamietnutá mu bola aj žiadosť o telefonicky kontakt s rodinou. Vyšetrovateľ PZ pokračoval v trestnom stíhaní aj po jeho prepustení na slobodu napriek rozhodnutiu súdu o tom, že už prvotný dôkaz, na základe ktorého bolo postavené trestné stíhanie, bol nezákonný. Nikdy mu nemalo byť vznesené obvinenie, nemal byť

zadržaný a už vôbec nie vzatý do väzby. Zadržaním a vzatím do väzby bol odtrhnutý od najbližšej rodiny, s ktorou bol dovtedy v každodennom kontakte. Nemal možnosť zariadiť si a splniť svoju povinnosť voči klientom, keďže mu nebola umožnená návšteva, ani telefonický kontakt s bratom, ktorý bol v tom čase jeho advokátskym koncipientom. Bol nútený požiadať o pozastavenie výkonu advokácie. Najväčšou skutočnosťou bol fakt, že po niekoľkomesačných prípravách mal dňa 17.8.2013 uzavrieť manželstvo. Sobáš musel byť preložený, musel sa konať v bežný pracovný deň, situáciu museli vysvetľovať hosťom, z ktorých mnohí odriekli svoju účasť na svadbe. Počas výkonu väzby schudol 10 kg, začali sa u neho prejavovať poruchy spánku a depresie. Po prepustení na slobodu a obnovení výkonu advokácie čelil otázkam kolegov, sudcov, prokurátorov a ďalších osôb z justičného prostredia týkajúcich sa jeho trestného stíhania, pobytu vo väzbe. Stretol sa aj s tým, že výsledky jeho práce boli hodnotené na základe jeho trestného stíhania, o nezákonnosti ktorého hodnotiace osoby nemali vedomosť. Z uvedeného je zrejme, že nezákonným zadržaním, rozhodnutím a väzbe a vznesením obvinenia mu bola spôsobená nemajetková ujma v osobnom, súkromnom, ako aj spoločenskom uplatnení a pracovnej sfére. Došlo k zníženiu jeho dôstojnosti v spoločnosti a poškodeniu jeho dobrého mena a povesti. Dňa 28.8.2019 podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Odpoveď mu bola doručená dňa 28.2.2020, podľa ktorej neboli zistené zákonné podmienky pre uspokojenie jeho nároku. S týmto oznámením a jeho odôvodnením nie je možné sa stotožniť. Ním požadovaná výška nemajetkovej ujmy za nezákonné zadržanie, rozhodnutie o väzbe a výkon väzby v sume 7 000 € a za nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia v sume 13 000 €, je primeraná na spravodlivé zmiernenie vzniknutých následkov, ktoré nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu.

3. Právne vec posúdil podľa § 1 písm. a/, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. f/, § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, 2, 3, 4, § 19 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zák. č. 514/2003 Z.z.).

4. Žalovaná v konaní uplatnila námietku premlčania nároku žalobcu. Súd sa preto pri posudzovaní oprávnenosti nároku žalobcu na náhradu škody zameral najskôr na posúdenie dôvodnosti tejto námietky. Na základe dokazovania vykonaného za účelom posúdenia oprávnenosti námietky premlčania súd vyhodnotil námietku premlčania žalovanej ako dôvodnú.

5. Poukázal na to, že platná právna úprava zákona č. 514/2003 Z.z. v § 19 upravuje dĺžku premlčacej lehoty, začiatok jej plynutia, ako aj osobitný prípad prerušenia jej plynutia. Uvedené ustanovenie sa okrem náhrady škody a ušlého zisku vzťahuje aj na náhradu nemajetkovej ujmy poukazujúc na ustanovenie § 17 uvedeného zákona. Zákon č. 514/2003 Z.z. rozlišuje subjektívnu a objektívnu premlčaciu lehotu. Subjektívna premlčacia lehota je 3-ročná a začína plynúť odo dňa keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto ju spôsobil resp. odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia zrušujúceho pôvodné nezákonné rozhodnutie. Objektívna lehota je 10-ročná a plynie odo dňa doručenia nezákonného rozhodnutia poškodenému.

6. Vo vzťahu k objektívnej lehote uzavrel, že žaloba, ktorá bola doručená súdu dňa 28.2.2020, bola podaná v rámci plynutia 10-ročnej objektívnej premlčacej lehoty, nakoľko uznesenie o vznesení obvinenia bolo žalobcovi doručené dňa 23.7.2013 a uznesenie o vzatí do väzby dňa 25.7.2013.

7. Vo vzťahu k subjektívnej lehote konštatoval, že táto začala plynúť podľa § 19 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. V danej veci totiž podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody bolo zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, k čomu došlo až uznesením o zastavení trestného stíhania, ktoré má rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Uznesenie o zastavení trestného stíhania bolo žalobcovi doručené dňa 15.8.2019. Premlčacia lehota teda začala plynúť dňa 16.8.2016, t.j. deň po doručení uznesenia o zastavení trestného stíhania žalobcovi. Premlčacia 3-ročná lehota uplynula dňa 16.8.2019, t.j. ešte pred doručením žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Generálnej prokuratúre SR, ktorá bola doručená dňa 30.8.2019. Žaloba bola podaná žalobcom na Okresnom súde Košice II dňa 28.2.2020, t.j. po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty.

8. Súd mal za to, že v danom prípade žalobcom navrhovaný výkladový princíp contra preferentem (výkladové pravidlo, podľa ktorého sa určitý výraz, ktorý pripúšťa rôzny výklad, vykladá v neprospech toho, kto ho použil ako prvý) na výklad druhej vety ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.

nemožno použiť z dôvodu, že podľa uvedeného ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. jednoznačne premlčacia lehota začína plynúť odo dňa doručenia resp. oznámenia rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Uvedené ustanovenie nepripúšťa výklad, podľa ktorého by premlčacia lehota začala plynúť až od právoplatnosti uvedeného ustanovenia.

9. K námietke žalobcu, že žalovanou uplatnená námietka premlčania predstavuje výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, súd uviedol, že premlčanie predstavuje inštitút, ktorého účelom je do istej miery ochrana povinného subjektu, od ktorého nemožno spravodlivo požadovať plnenie voči dlžníkovi bez časového obmedzenia, nakoľko by to spôsobilo stav jeho skutkovej neistoty. Preto súd, v prípade riadne vznesenej námietky premlčania, a po uplynutí premlčacej lehoty, nemôže priznať uplatnený nárok, ktorý sa stáva nevymáhateľným. Zákon č. 514/2003 Z.z. dáva poškodenému dostatočne dlhú dobu na to, aby si náhradu škody voči štátu uplatnil. Ide dokonca o dlhšiu lehotu, než je subjektívna lehota pri nároku na náhradu škody v zmysle všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Okrem toho zákon č. 514/2003 Z.z. chráni poškodeného aj v podobe spočívania plynutia premlčacej lehoty v prípade podania si žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

10. Pokiaľ sa týka nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 44/2017 (na ktorý poukázal žalobca), v zmysle ktorého výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, súd dôvodil, že o takýto prípad však môže ísť iba výnimočne a len vtedy ak účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil. Súd mal za to, že v danom prípade uvedené nie je možné konštatovať. V konaní nebolo preukázané, aby k uplynutiu premlčacej lehoty došlo z príčin, ktoré by nezavinil žalobca. Naopak žalobca je právnik, vykonáva advokátsku prax a je mu známe, že zákon pri nárokoch na náhradu škody stanovuje premlčacie lehoty.

11. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd nárok žalobcu zamietol z dôvodu jeho premlčania. Súd z uvedeného dôvodu návrhy na doplnenie dokazovania v tomto konaní zamietol, nakoľko ich vykonanie by bolo nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

12. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP, pričom v konaní neboli zistené dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP.

13. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, pretože rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol, aby odvolací súd postupoval podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP a konanie prerušil, predložil návrh na Ústavný súd SR na posúdenie súladu ust. § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Následne navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

14. Odvolateľ považuje ust. § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. za nespravodlivé, keďže dotknutá osoba si má uplatniť nárok v subjektívnej trojročnej lehote, ktorá začína plynúť dňom doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zrušené alebo zmenené právoplatné rozhodnutie. Takéto určenie času začatia plynutia premlčacej lehoty považuje žalobca za protiústavné aj vzhľadom na to, že žiaden predpis z civilného práva nepožaduje uplatnenie nároku pred uplynutím lehoty, počas ktorej sa rozhodnutie stane právoplatným. Dôvodil, že uznesenie o zastavení trestného stíhania žalobcu nadobudlo právoplatnosť až dňa 3.9.2016 a dovtedy mohol prokurátor podať opravný prostriedok (ak by bol úspešný pokračovalo by sa v trestnom stíhaní). Za takejto situácie by súd aj Generálna prokuratúra mohli konštatovať, že návrh na predbežné prejednanie nároku podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. je predčasný. Z tohto dôvodu žalobca považuje ust. § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a nie je známe, aký zámer mal zákonodarca, ak do tohto ustanovenia zakomponoval čas začatia plynutia subjektívnej trojročnej lehoty počnúc dňom doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia a nie deň, kedy takéto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť.

15. K podanému odvolaniu sa žalovaná vyjadrila písomne tak, že sa v celom rozsahu stotožňuje s výrokmi napadnutého rozsudku, má za to, že nie sú dané dôvody na jeho zrušenie, preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. Odkázala pritom na právne argumenty náležite zdôvodnené v napadnutom rozsudku. Zároveň vyjadrila názor, že ust. § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. je formulované určito, jednoznačne a bez akejkoľvek výkladovej pochybnosti o úmysle zákonodarca ohľadne plynutia začiatku subjektívnej premlčacej lehoty. Zdôraznila, že prerušenie

konania z dôvodu predloženia návrhu na Ústavný súd SR je možné očakávať v prípade nejasných alebo neurčitých ustanovení, čo však nie je prípad ust. § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.

16. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

17. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27. septembra 2022 o 13.55 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 20.9.2022 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP.

19. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

20. Odvolací súd dospel k záveru, že uplatnený odvolací dôvod nebol naplnený.

21. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver.

22. Žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

23. Súd svoje úvahy, ako dospel k skutkovým a právnym záverom, podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na zistený skutkový stav a právne predpisy, ktoré aplikoval a odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na odvolacie námietky žalobcu.

24. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uvádza nasledovné:

25. Predmetom tohto konania je nárok žalobcu na náhradu škody vo výške 20 000 €. Škodu si žalobca uplatnil titulom nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nezákonným zadržaním, rozhodnutím o väzbe a výkonom väzby od 23.7.2013 do 20.8.2013 v sume 7 000€ a nemajetkovej ujmy za nezákonné rozhodnutie a to uznesenie o vznesení obvinenia s tým, že trestné stíhanie trvalo od 22.7.2013 do 3.9.2016 v sume 13 000 €.

26. V konaní nebolo sporné, že na základe uznesenia o vznesení obvinenia sa voči žalobcovi viedlo trestné stíhanie, ktoré bolo v konečnom dôsledku zastavené uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 1T/20/2015 zo dňa 27.6.2016 nakoľko bolo nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý bolo vedené trestné konanie.

27. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania súd prvej inštancie správne ako prvé posudzoval dôvodnosť tejto námietky, pričom dospel k záveru, že nárok bol v danom prípade uplatnený po márnom uplynutí premlčacej lehoty. Vychádzal pritom z úvahy, že žaloba bola podaná v rámci plynutia 10-ročnej objektívnej premlčacej lehoty, avšak až po márnom uplynutí subjektívnej trojročnej premlčacej lehoty, ktorá začala plynúť od doručenia uznesenia o zastavení trestného stíhania žalobcovi (ktoré bolo doručené dňa 15.8.2016 a žaloba bola doručená súdu dňa 28.2.2020).

28. Odvolací súd sa s uvedenými závermi súdu prvej inštancie plne stotožňuje.

29. Podstatou odvolacích námietok bolo posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty.

30. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

31. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie má za to, že citované ust. § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., ktoré je v danom prípade potrebné aplikovať jednoznačne stanovuje začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, a to odo dňa doručenia, resp. oznámenia rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie, pričom nepripúšťa iný výklad (nepripúšťa výklad, podľa ktorého by premlčacia doba začala plynúť až od právoplatnosti takéhoto rozhodnutia).

32. Úprava v zák. č. 514/2003 Z.z. (v § 19 ods. 1) sa pri stanovení začiatku plynutia subjektívnej lehoty neodchyľuje od úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej štátom a stanovenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty stanovenej v zák. č. 58/1969 Zb., a preto je možné realizovať výklad ust. § 19 ods. 1 v zhode s výkladom, aký bol realizovaný vo vzťahu k ust. § 22 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb.

33. Predmetnú otázku riešil (a uvedené ustanovenie podrobil aj testu ústavnosti) Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. III. ÚS 339/08 publikované v Zbierke nálezov Ústavného súdu SR pod č. 63/2008, pričom právna veta tohto rozhodnutia znie: „Premlčacia doba práva na náhradu škody, ktoré vzniklo z titulu nezákonného rozhodnutia orgánom činným v trestnom konaní, začína plynúť odo dňa oznámenia (doručenia) zrušujúceho rozhodnutia.“

34. Odvolací súd nevzhliadol dôvod odchyliť sa od ustálenej súdnej praxe, ktorá vychádza z úvahy, že nie je možné realizovať iný výklad uvedeného ustanovenia, t.j. nie je možné toto ustanovenie vyložiť tak, že by premlčacia lehota začínala plynúť až od právoplatnosti uvedeného rozhodnutia.

35. Zároveň odvolací súd nevzhliadol dôvody na predloženie veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky na posúdenie, či ust. § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. je v súlade s Ústavou SR (konkrétne čl. 46/1), pretože nepovažuje uvedené ustanovenie za také, ktoré by svojím obsahom bolo v rozpore s Ústavou SR. Odvolací súd pritom zdôrazňuje, že je výlučne na posúdení súdu, či takýto návrh podá alebo nie. Ako na to poukázal odvolací súd vyššie, v danom prípade nevzhliadol dôvody na predloženie veci Ústavnému súdu SR aj s poukazom na existenciu ustálenej rozhodovacej súdnej praxe (vrátane preskúmania ústavným súdom) vo vzťahu k predmetnej otázke, teda vo vzťahu k posúdeniu stanovenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v zmysle tohto ustanovenia.

36. Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil vrátane výroku o trovách konania.

37. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Takéto právo vzniklo žalovanej, ktorej však v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).